

ЛЮБІ НАШІ ДРУЗІ!

Пропонуємо до вашої уваги нову серію дитячих книжок – збірки віршів, оповідань, дитячих приповістей під загальною назвою «Краплинки доброти», – яка піднімає настрій, викликає бажання усміхнутися другові, сказати добре слово, зробити корисну справу й поділитися теплом щирого серця.

Нехай краплинка до краплинки – утворюються струмочки, струмочок до струмочка – потечуть нові річки, щоб океан доброти й щирої безумовної любові захищав атмосферу життя від отрути заздрощів, образ, сварок та інших проявів зла. Нехай наше спілкування одне з одним не лише дарує радість і задоволення нам та нашим друзям, але й буде щирим відгуком на любов Божого серця.

Співавтори

БІБЛІЯ

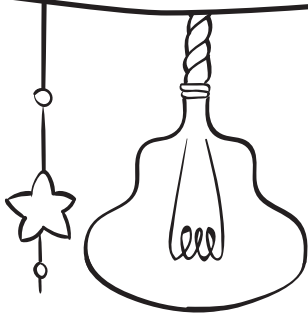
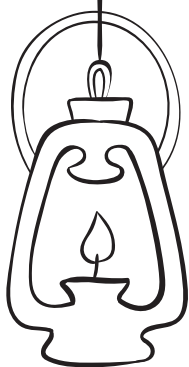
СНІЖИНКИ

Кружляють, кружляють сніжинки легенькі,
І як же їх з неба злітає багато!
Такі вони гарні, блискучі, чистенькі,
Всю землю й дерева вкривають завзято.

Святково і чисто стає вмить навколо,
Аж хочеться впасти на цю скатертину.
Зимового сонця всміхається коло:
«Що ж, падай, почисти свою козушину!»

Ось друзі прибігли. Нам весело буде.
Ми вдячні, що Небо нам радість дарує!
Свіжесенький сніг, і жодного бруду,
І безліч перлин у повітрі вирує!

ХЛОПЧИК І ЛІХТАРИК

Одного зимового вечора, коли тато був ще на роботі, а мама пішла забрати сестричку із дитсадка, Данилко залишився у квартирі сам. Він планував швиденько закінчити виконання домашніх завдань і подивитися мультик по телевізору. Але враз згасло світло.

– Знову світло згасло, – заскиглив Данилко. – І чому це сталося саме тепер? Я ж не встигну виконати домашні завдання! І мультик не подивлюся! І взагалі, ніколи мені не щастить. Сам залишаюся вдома. Маю виконувати домашні завдання, тоді як мала сестричка може бавитися іграшками. Мушу мити посуд після вечері...

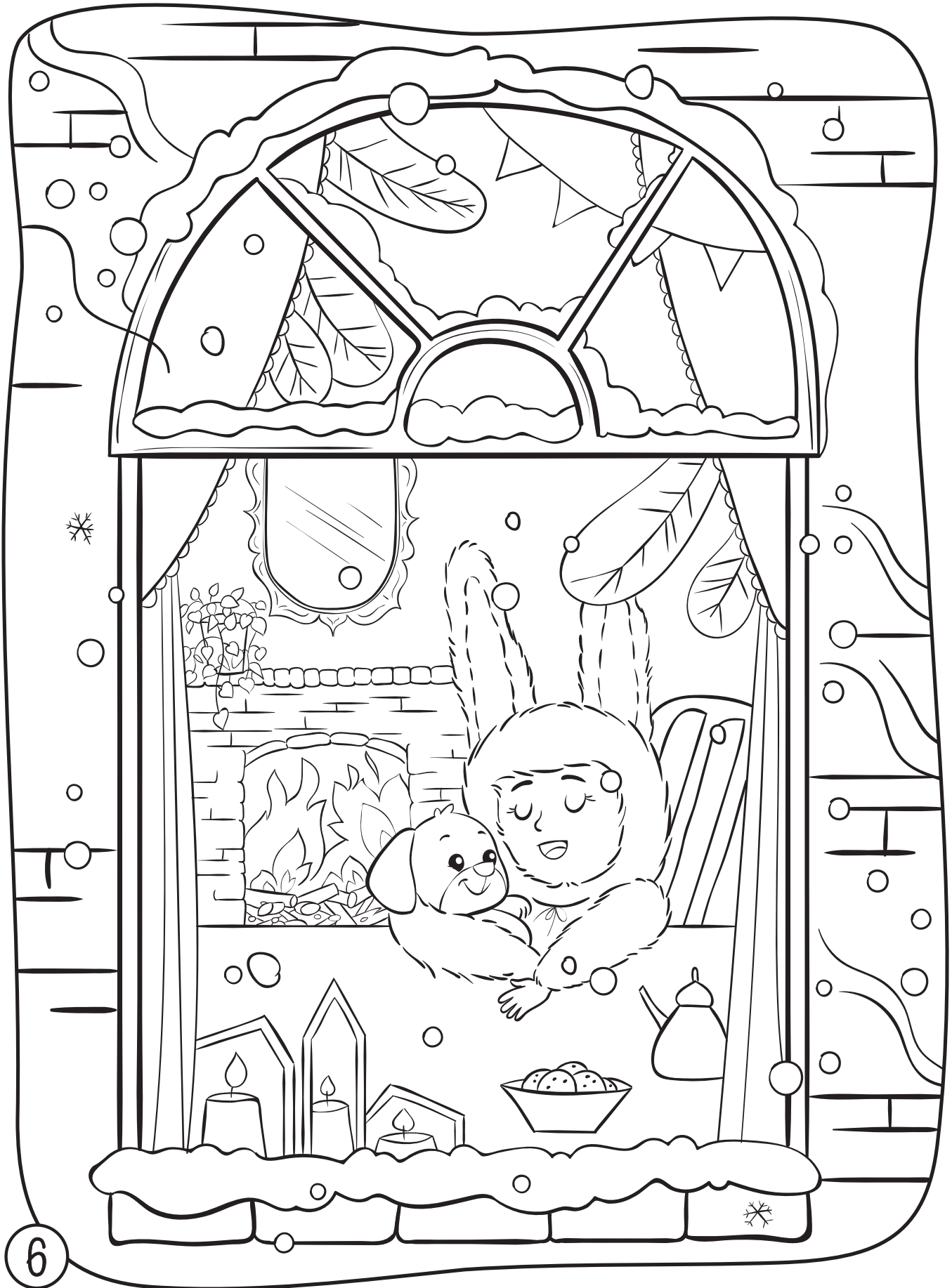
– Годі скиглити, – не витримав Ліхтарик, лежачи поруч на поличці. – Краще увімкни мене і швидше заверши вправу. Мого світла тобі вистачить. А потім замість мультику пограєшся із сестричкою. До речі, не треба буде посуд мити, доки темно.

– Який розумний цей ліхтарик, – подумав Данилко, – він має рацію.

А Ліхтарик дуже зрадів, що його добра порада допомогла Данилкові не псувати більше свій настрій. Ця радість додає йому ще більше енергії, і він із задоволенням присвічував хлопчикові.

До речі, друзі, ви теж можете відчути радість, коли зробите щось корисне тому, хто поруч.

ЗАВІРЮХА

Завірюха за вікном. Завірюха!

Причаїлось цуценя моє – слуха.

- Хто там стогне? Не збагне. Хто там виє?
Запитало би у нас, та не вміє!

Я на руки взяв його, бідолаху,

Бо скавчати почало вже від страху.

Пригорну до себе та й заспокою,

Затулю маленькі вушка рукою.

ТАКІ ПОТРІБНІ ХМАРИ

Над лісовою галявиною повільно пливли темні сірі хмари. Маленький коричневий Жолудь, насупивши брови, зіщулювався й невдоволено промовив:

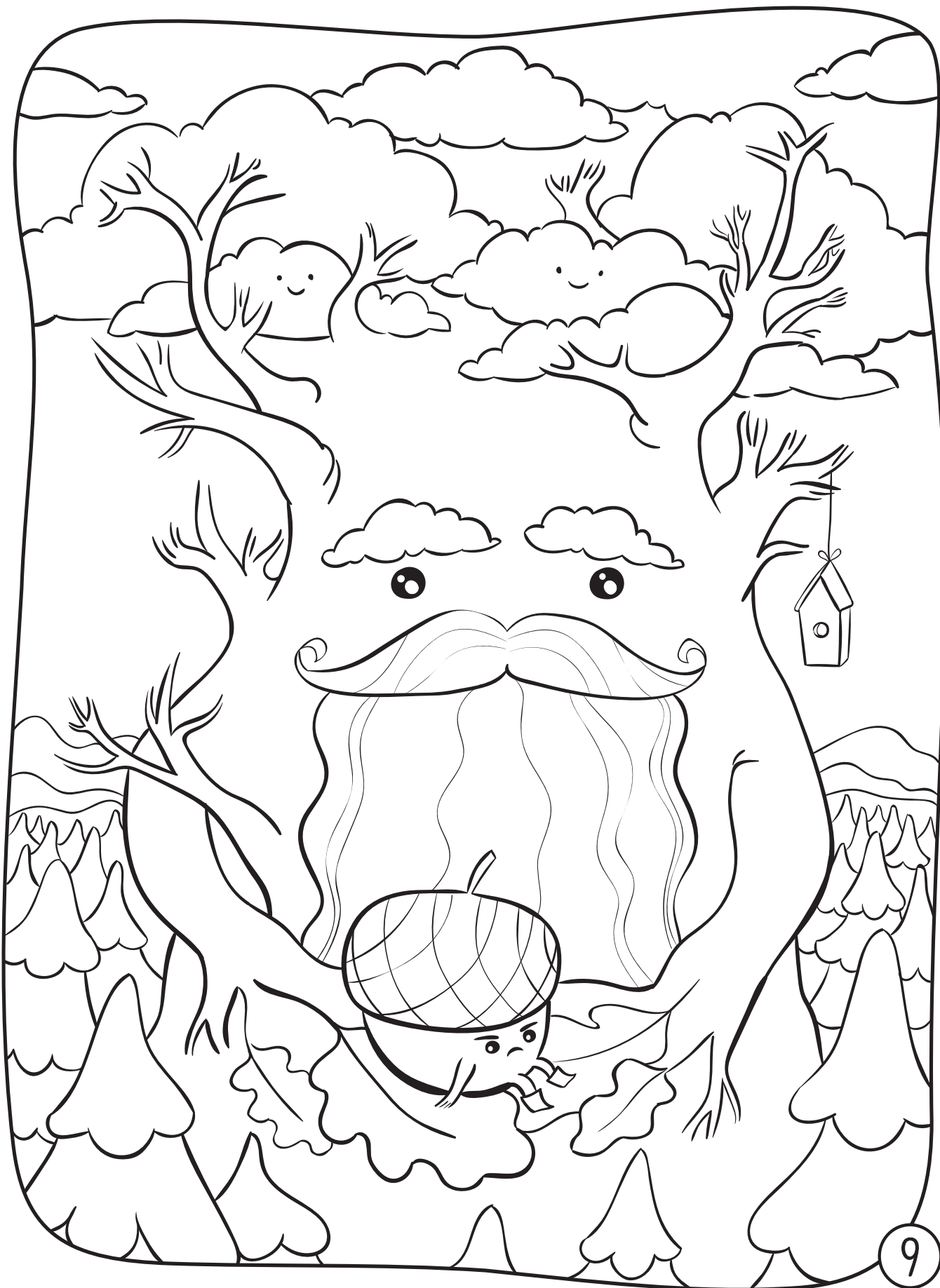
– Ну ось, знову ці злощасні хмари все сонце закрили. Тільки озирнися – і піде холодний тужливий дощ.

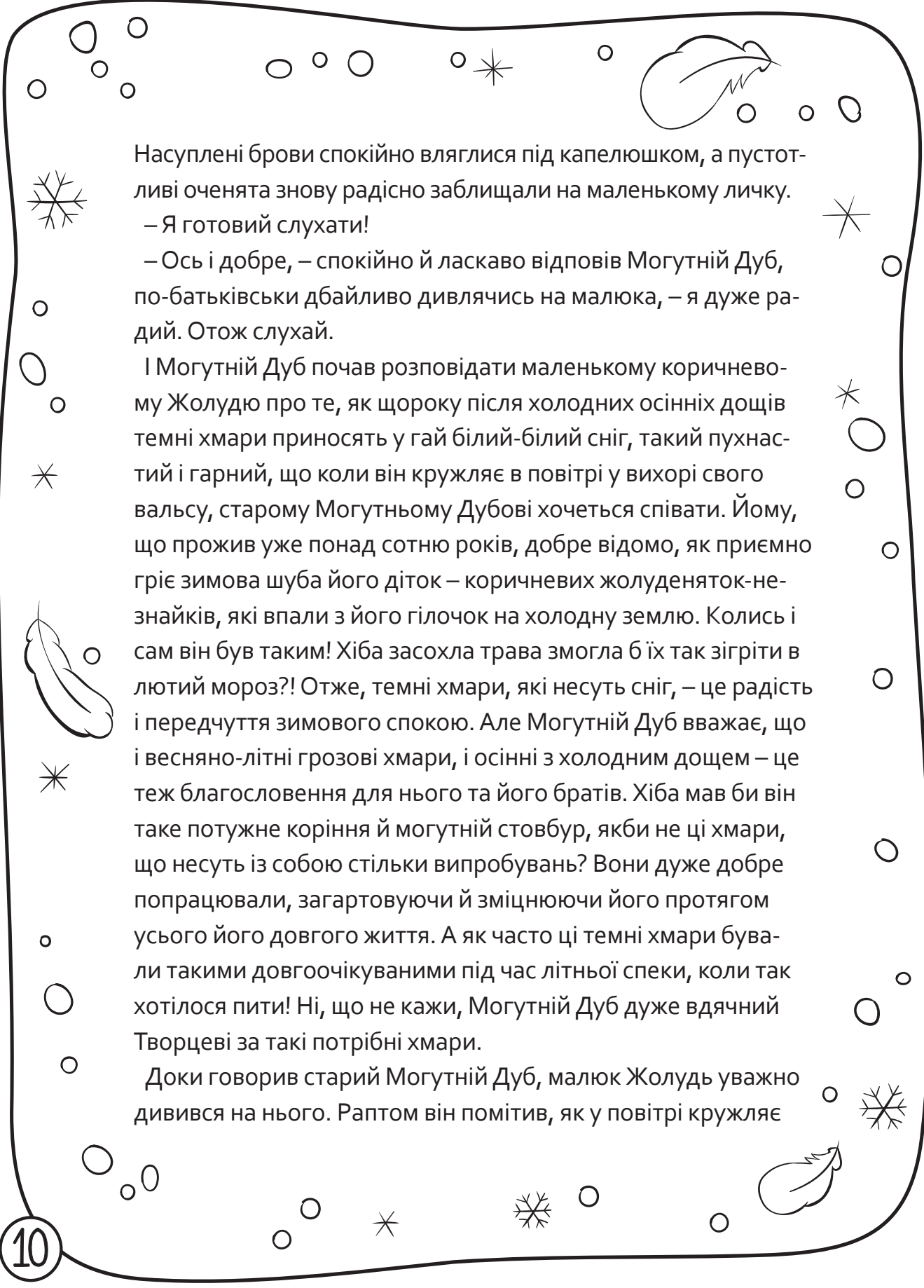
– Не буркоти, маля, – ласкаво сказав Могутній Дуб, під яким лежав Жолудь, – ці хмари принесуть тобі тепло.

– Тепло?! Як вони можуть принести тепло? Я за все своє життя нічого теплішого за сонечко не бачив! І щоразу, коли його закривали ці злощасні хмари, були суцільні неприємності: дув сильний вітер і йшов дощ. Це через хмари я опинився на холодній землі, тому що того лиховісного дня вони принесли із собою жахливу зливу з ураганим вітром. Якби не вони, я ще й досі гойдався б на твоїй гілочці! Та що там говорити! Хіба лише я постраждав?! Подивися на себе! На твоїх гілках не залишилося жодного жолудя й навіть жодного листочка! І ти ще захищаєш ці злощасні хмари!

– Вгамуйся, маленький, горло застудиш, – знову ласкаво сказав Могутній Дуб, усміхаючись, – за своє крихітне життя ти справді ще не пізнав нічого теплішого за сонечко. Але я хочу дещо розповісти тобі.

Маленький коричневий Жолудь любив слухати розповіді доброго Могутнього Дуба, тому маляті справді захотілося почути його нову розповідь. До того ж від ласкавих слів старшого друга в нього відразу ж потепліло на душі. Він навіть пошкодував, що так розкричався.

Насуплені брови спокійно вляглися під капелюшком, а пустотливі оченята знову радісно заблищали на маленькому личку.

– Я готовий слухати!

– Ось і добре, – спокійно й ласкаво відповів Могутній Дуб, по-батьківськи дбайливо дивлячись на малюка, – я дуже радий. Отож слухай.

І Могутній Дуб почав розповідати маленькому коричневому Жолудю про те, як щороку після холодних осінніх дощів темні хмари приносять у гай білий-білий сніг, такий пухнастий і гарний, що коли він кружляє в повітрі у вихорі свого вальсу, старому Могутньому Дубові хочеться співати. Йому, що прожив уже понад сотню років, добре відомо, як приємно гріє зимова шуба його діток – коричневих жолуденяток-незнайків, які впали з його гілочок на холодну землю. Колись і сам він був таким! Хіба засохла трава змогла б їх так зігріти в лютий мороз?! Отже, темні хмари, які несуть сніг, – це радість і передчуття зимового спокою. Але Могутній Дуб вважає, що і весняно-літні грозові хмари, і осінні з холодним дощем – це теж благословення для нього та його братів. Хіба мав би він таке потужне коріння й могутній стовбур, якби не ці хмари, що несуть із собою стільки випробувань? Вони дуже добре попрацювали, загартовуючи й зміцнюючи його протягом усього його довгого життя. А як часто ці темні хмари бували такими довгоочікуваними під час літньої спеки, коли так хотілося пити! Ні, що не кажи, Могутній Дуб дуже вдячний Творцеві за такі потрібні хмари.

Доки говорив старий Могутній Дуб, малюк Жолудь уважно дивився на нього. Раптом він помітив, як у повітрі кружляє

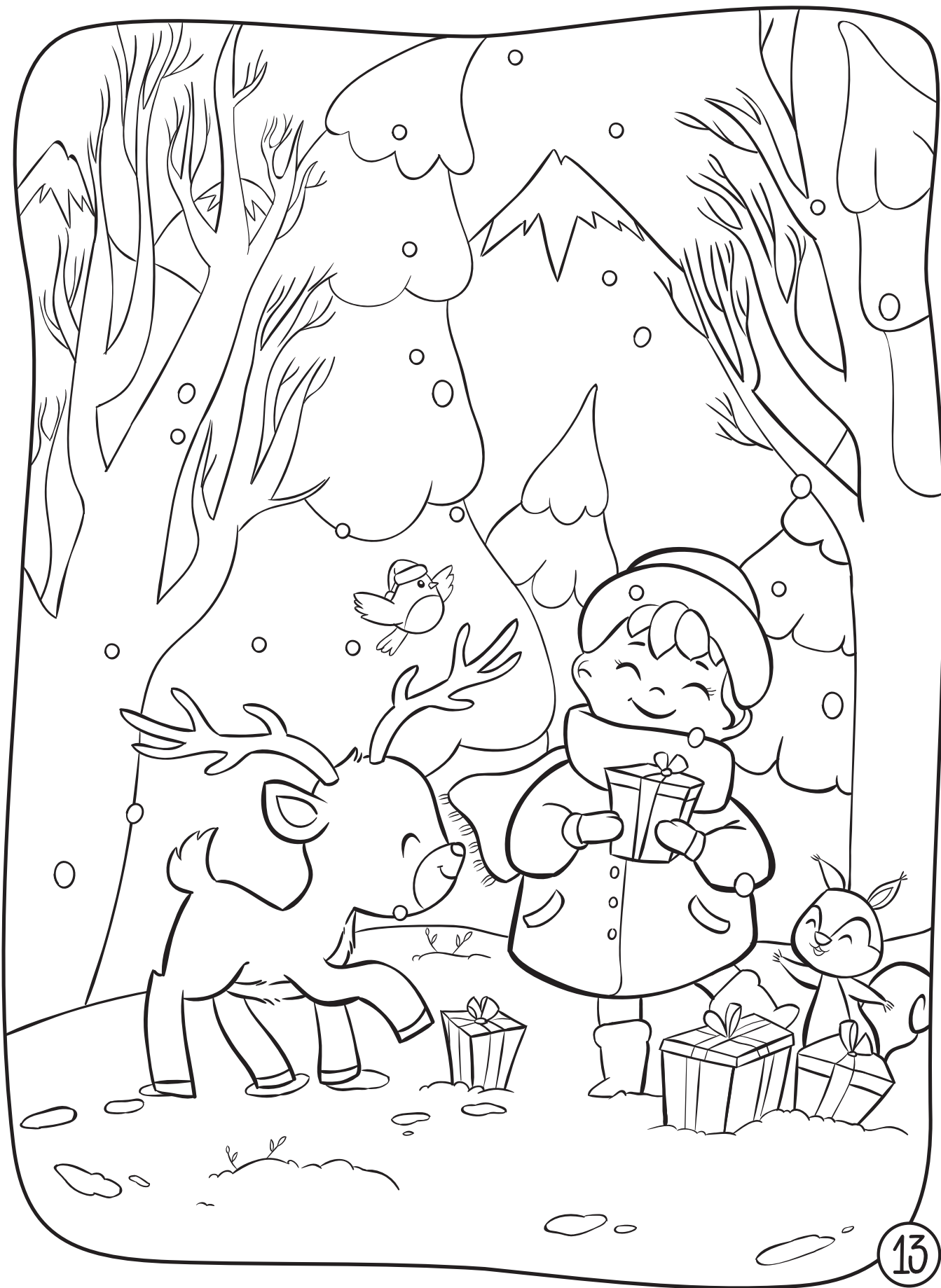
якесь дивне крихітне пір'ячко. Кругленьке, іскристе, немов мереживне. Воно повільно наближалося до землі, просто до нього, маленького коричневого Жолудя, і нарешті опустилося на травинку якраз біля нього. Від захоплення Жолудь не міг промовити жодного слова, а тільки скрикнув:

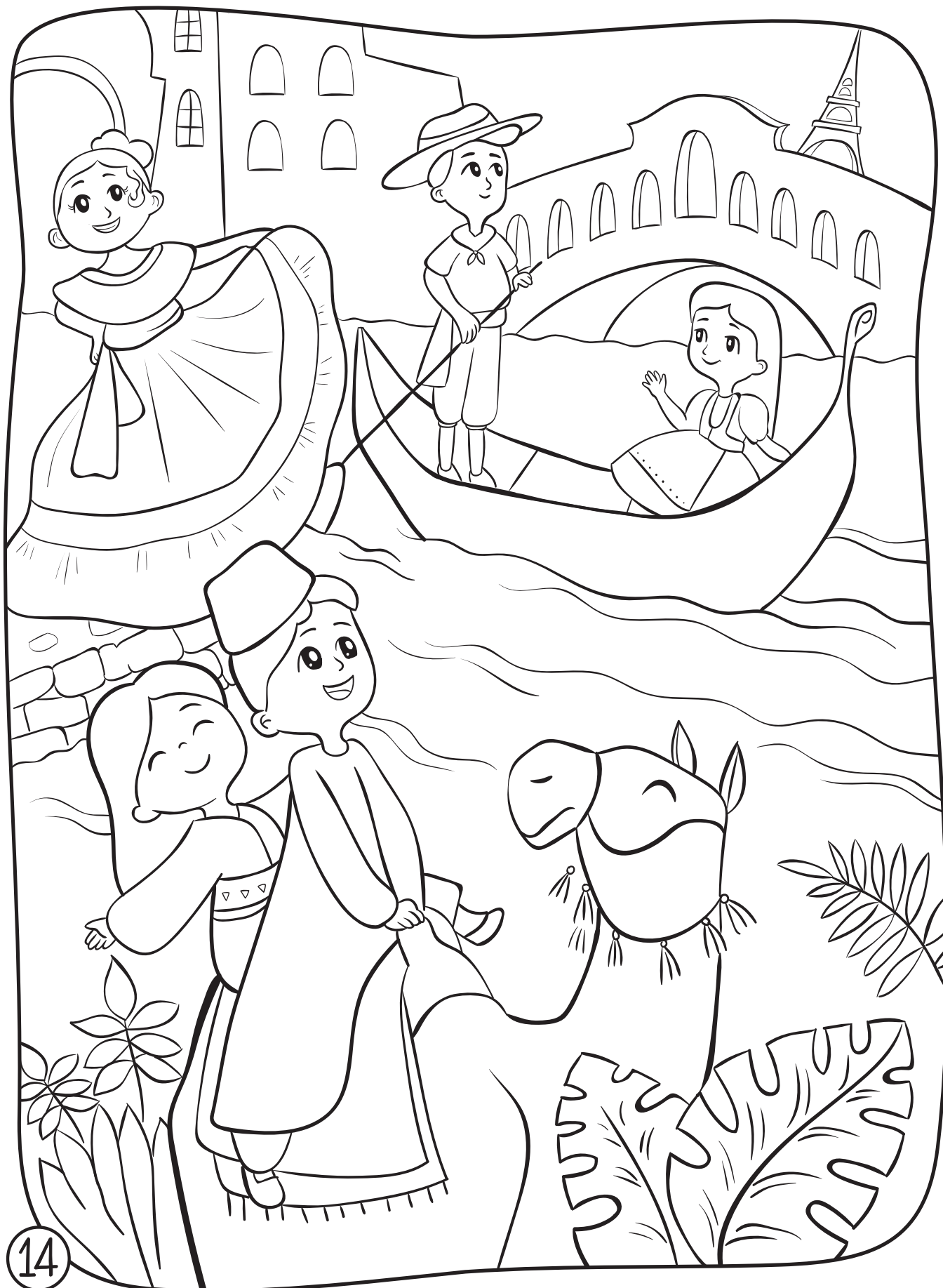
– Ой!

– Це і є красуня-сніжинка, перша провісниця прийдешньої зими. Ти заснеш, укритий теплою ковдрою, що складається з безлічі таких красунь. А слідом за зимою прийде довгоочікувана весна. Красуні-сніжинки розтануть, напоять землю водоцею, і ти, маленьке жолуденятко, зможеш прорости й стати крихітним дубком, моєю гідною зміною...

Могутній Дуб замовк. А з неба, вкритого темними хмарами, одна за одною летіли до Жолудя красуні-сніжинки. То ось які дива існують на світі! А він і не знав, що темні сірі хмари можуть бути таким благословенням у житті!

МРІЯ ВЗИМКУ

Я мрію про літо, хоч зараз зима,
Та часу не гаю у мріях дарма.
Я плавати вчусь у басейні щотижня,
Читаю книжки про краї дивовижні.

І мрію, що буду колись мандрувати,
Увесь Божий світ зможу сам споглядати.
Та ставлю для себе цікаву мету –
Вивчати всі мови, коли підросту.

Отож, якщо мрієш про щось, друже мій,
Почни щось робити для мрії мерщій!
У всіх добрих справах нам Бог допоможе!
Щоб мрії здійснилися наші – дай, Боже!

БУРУЛЬКИ, ЯКІ ВАЖКО ЗАБУТИ

Даринка ніяк не могла заснути. У неї дуже боліло горло. Мама робила все можливе, щоб їй стало легше, але дівчинка все одно почувалася дуже кепсько.

— І навіщо я лизала ті бурульки? — сердилася сама на себе Даринка.

Того ранку дівчинка пішла гуляти із сусідом Артуром.

Цього разу він запропонував їй погратися в літо.

— Тільки уяви собі, Даринко, ти лежиш на пляжі біля моря. Так гарно навкруги, віє теплий вітерець. А в руках у тебе улюблене морозиво! — сказав хлопчик і простягнув подружці бурульку. —

Ти її лизни декілька разів язичком і переконаєшся: смак подібний до морозива!

Даринка не хотіла. Якось неспокійно було на серці. От якби мама побачила, що вона робить, мабуть, не схвалила б такий учинок. Але сусід продовжував умовляти дівчинку, ще й назвав боягузкою. І Даринка піддалася...

Тепер дуже боліло горло, а ще ця жахлива температура!

«Ніколи більше так не робитиму. Якщо в мене є відчуття, що щось робити не треба, у жодному разі так не діятиму. Ой, як же болить горло... На все життя запам'ятаю».

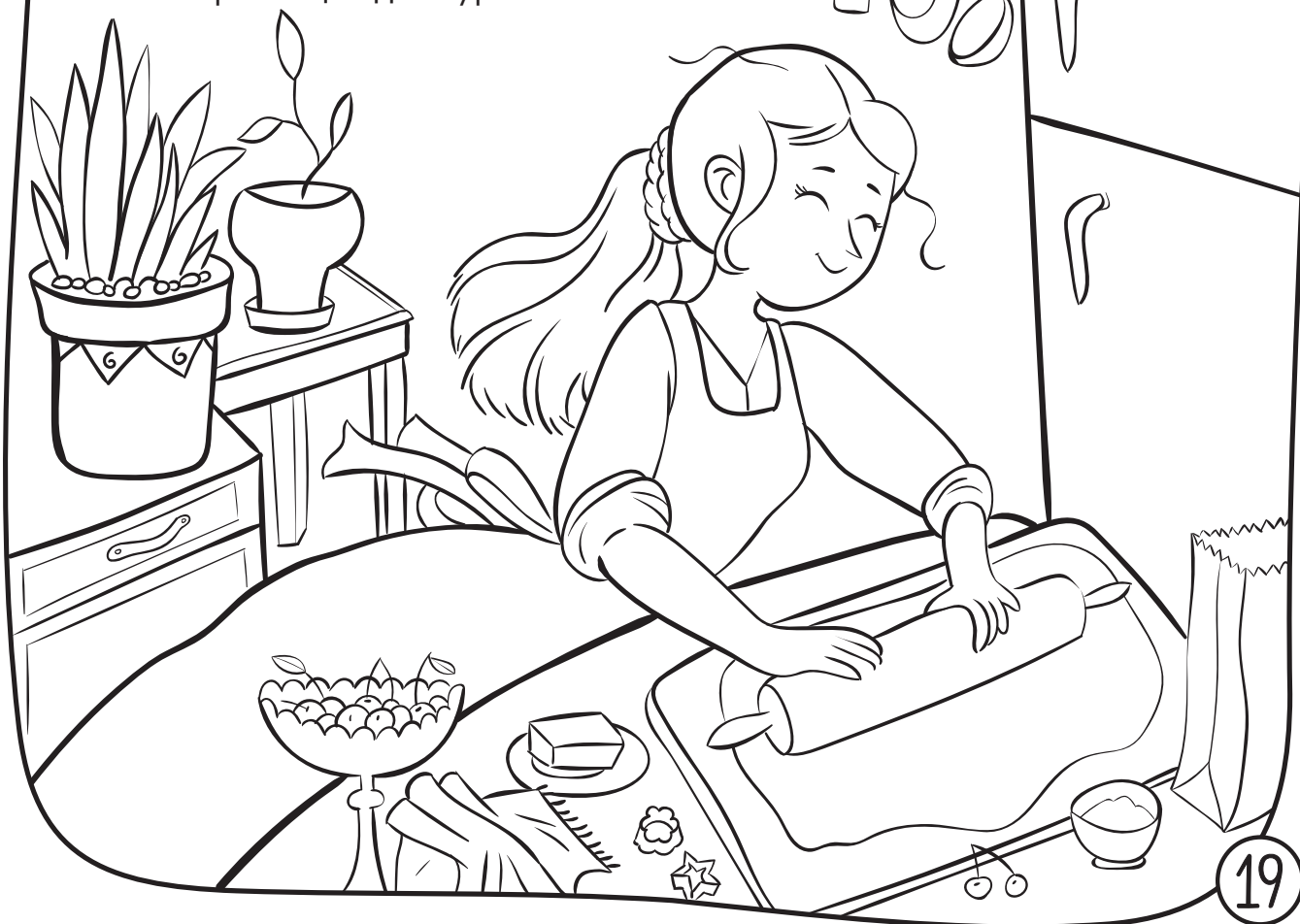

БУДЕМО ТАТА ВІТАТИ

Ми будемо тата сьогодні вітати,
У гості бабусю надвечір чекати.
Татусь – іменинник, родина вітає,
Сестра моя пісню йому заспіває.
Матусь спече найсмачніший пиріг,
А я свій дарунок вже місяць беріг!

У школі на праці ми звірів ліпили,
І з моїм другом ведмедів зробили.
Гарненькі такі вони вийшли у нас,
На таткове свято залишив якраз!
Ведмедя свого я в коробку поклав,
Нарешті цей день урочистий настав!

Ольга Бокова
Анна Макарчук

ЗИМОВІ ПРИГОДИ

Для дошкільнят та молодших школярів

Директор видавництва В. Джулай
Головний редактор Л. Качмар
Коректор І. Гунько
Ілюстрації та верстка О. Черневич
Відповідальна за друк Т. Грицюк

Формат 84х108'/32.
Папір офсетний. Офсетний друк
Підписано до друку 01.11.2021
Гарнітура MisterEarlC BT, Calibri
Наклад 5 000 прим.

Видавництво «Джерело життя»,
04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
тел.: (044) 425-69-06, факс: 467-50-64
e-mail: dzhereło@ukr.net

© Текст Ольги Бокової та Анни Макарчук, 2021.
© Ілюстрації Олени Черневич, 2021.

